

**R. P. Christophori De Ortega È Societate Iesu, Quondam
Scolasticæ Theologiæ publici Professoris, ac ejusdem
Facultatis Præfecti ... Theologia Controversiarum
Dogmaticarum, & Scholasticarum, de Divina ...**

**Ortega, Cristóbal de
Lugduni, M.DC.LXXX.**

2. Præcisiones obiectiuæ inter essentiam & attributa ex earum in mysterio
Trinitatis necessitate monstrantur.
-

[urn:nbn:de:hbz:466:1-94274](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-94274)

præcisiones obiectiuas diuinorum prædicatorum essentia-
lium, & attributaliū sine vlla confusione, aut inclusio-
ne mutua, ex parte obiecti formalis, siue conceptus ob-
iectiuū vniuersumque eorum monstrare, vt Attributione Deo
adesse monstramus.

CERTAMEN II.

*Præcisiones obiectiuæ inter Essentiam, &
Attributa, ex earum in mysterio
Trinitatis necessitate, monstrantur.*

¹ Probatur primò: Dantur in Deo præcisiones ob-
iectiuæ formalitatum, seu conceptuum obiectiuo-
rum in consensum, nec se mutuo includentium, Essentia
metaphysica Dei, & prædicatorum personalium: ergo
& attributaliū. Consequentiam contra veteres, ac re-
centes Nominales est legitima: cum æquè in vtriusque
eorum argumentum, & fundamentum contradictoriarum
de re verè & realiter, atque ex natura rei eadem, vel
ruat, vel consistat: ac proinde (si ex nouis Nominalibus,
Atriagum excipias) reliqui consequentiam admittunt.
Antecedens generatim probari satis poterat. Primò ex
dictis omnibus controuersis Logicis, & Metaphysicis pro-
bandis vniuersim obiectiuis præcisionibus rerum omnium
prædicatis physicè, & realiter identificatis. Secundò spe-
cialiter ex dictis, contr. 8. de Trinit. quest. 4. sed nunc
specialius probatur argumentis, quæ ibi cert. 2. num. 2.
& quest. 3. cert. 2. num. 1. & 2. nunc autem, quia longius
ea persequi Recentium Murcianorum exemplo, vtilius
fore didici, suis persequar; quia, si non datur præcisio
obiectiuæ facta per cognitionem in Trinitate: ergo nec
facta per vocum significationem, quæ idem omnino
quod cognitionem, quibus substituantur significant, & in
vobis æquè, atque conceptibus currit contradictoriarum
argumentum. Imò Nominales ex hoc tales dicti sunt.
Pergo, ergo hæc duæ propositiones. *Pater distinguitur à
Filio, Essentia distinguitur à Filio.* Idem omnino signifi-
cant, & prædicant de eodem: nempe de indiuisibili, ex
parte obiecti etiam entitate Patris; quæ tota, siue voce,
siue conceptu Essentia, vel Patris significatur: ergo vtræ-
que propositio vera est, vel vtræque falsa.

² Pater: quia quoties duæ propositiones formales, siue
mentales, siue vocales, idem prorsus ex parte obiecti
significant, vel eandem habent propositionem obiectiu-
am, siue cam hoc, vel illo iudicio, aut voce represen-
tent, ac significant, nequeunt non eadem, vel omnes
conformari, vel disconformari: eadem enim veræ, &
conformes, vel secus, propositiones sunt, quatenus ob-
iectum representatum, vel significatum per illas, ita est,
aut non est, sicut esse asseritur: idem autem obiectum
omnino nequit esse conforme, aut non conformabile,
vt in se est: quare vocum, vel conceptuum nostrorum ve-
ritas, obiectiuam propositionem non immutans, sed eandem
relinquens, veritatem, aut falsitatem propositionis im-
mutare non potest: vt patet in his. *Hic gladius est luci-
dus: vel, hic ensis est lucidus.* Ergo cū idē, ex parte obiecti
etiam subiectum significet in non prædicentium obiecti-
quæ sententia, propositio vtræque, vel falsa erit, vel veræ-
que vera, vt inferebamus: at qui ex Fide prima est vera,
& certa propositio; secunda est falsa, & hæretica: ergo
aliquid ex parte obiecti conspicitur, cum concipimus
Patrem, quod non concipimus cum Essentiam concipi-
mus: ac proinde concipimus Essentiam præcisè, non
concepta Paternitate, seu Patris personalitate, atque ita
eis vocibus significamus: idque fateri debemus ne in Fi-
dem peccemus, atque in hæresim impingamus. Similia
plura absurda deduci possunt: *Filius producit, Essen-
tia producit: Essentia communicatur, Paternitas com-
municatur. Deus est Trinitas, Pater est Trinitas, vel Fi-
lius, aut Spiritus est Trinitas.* Sexcentaque alia propo-
sitionum binaria, quorum quodvis alteram de Fide veram,
alteram de Fide falsam, & hæreticam contineat: cum ta-
men in non prædicentium obiectiuæ sententiæ, vtræque
simul vera, vel falsa, eodem argumento conuincatur.

³ Inde verò videant non prædicentes obiectiuæ in
hoc mysterio, sed idem omnino ex parte obiecti, quovis
rei eisdem conceptu representari, idemque quavis voce
ei respondentem significari asserentes, quod alia, quanta-
que inferantur absurda. Primo enim qui audit hæreticum
affirmantem. *Essentia distinguitur à Filio.* Aque poterit
asseriri, atque Catholico asserenti, *Pater distinguitur
à Filio*, vel, si huic dissentiri potest salua Fide, & poterit
dissentiri primæ salua Fide, integrumque vniuersumque
asseriri primam, sicut secundam, vel negare secundam,
sicut primam: imò ad ea cogitur: quare nemo poterit ve-
ritates mysteriorum Trinitatis, & Incarnationis fateri, quin
hæreses etiam in illis fati cogatur: cum idem prædi-
catum de eodem etiam obiectiuo subiecto prædicetur in
vtræque. Item, cum eodem obiectiuæ propositioni nequeat
quis asseriri, & dissentiri simul, nulla esse poterit obli-
gatio ex Fide dissentendi primæ, & assentiendi secundæ:
cum nemo ad impossibile teneatur, cuiusmodi est assen-
tiri simul duobus obiectis contradictoriis: Tercio cum
nequeat ex Fide assenti obiecto primæ, nec poterit as-
sentiri obiecto secundæ, quod idem obiectiuæ in non præ-
dicentium sententia est. Ratio autem harum omnium
illusionum est: quia de vno, eodemque conceptu obiecti-
uo ex parte subiecti conceptu, & apprehensio duo prædi-
cata contradictoria distincte concepta simul enuntiare
non possumus: quia nec possumus assentiri, & dissentiri
simul eodem obiectiuæ propositioni: neque idem prædi-
catum de omnino eodem subiecto, affirmare simul, &
negare, ni amentia vexet.

⁴ Dices Primò: hæc eadem argumenta æquè militare
contra communem satis, mutuan inclusionem Essentia,
& reliquorum prædicatorum, quam reulimus, cert. 1.
fateor, ac proinde eam reicio, sicut hanc: neutram enim
defectu communitatis, sed solutionis adeo grauius argu-
mentis reicio; Dices Secundò: Mysteria Fidei à præcisio-
nibus obiectiuis non pendere, realia enim, ac reuera sunt.
Neque id nego; sed solum neque à nobis intelligi, credi-
ve, vt ab Ecclesia proponitur siue eis præcisionibus posse:
quod factis argumentis ostendo; Dices Tercio: etiam
prædicentibus Catholicis, communes esse artatas dif-
ficultates: quare mysterij, non harum opinionum, diffi-
cultates esse: cum certum sit, atque inuitabile, Patrem
non distingui realiter ab Essentia: & tamen distingui rea-
liter à Filio, in sensu materiali, & identico tangi Essen-
tiam ex parte obiecti, ac de illa eandem propositionem
verificari: & contra, cum dicitur, Essentia non distingui-
tur à Filio realiter, Paternitatem in sensu identico tangi:
ac proinde in eodem sensu negari non posse, Paternitatem
non distingui à Filiatione, siue esse Filiationem: si in hoc
mysterio, liceat, sicut increatis, philosophari: nam in
sensu materiali, & identico verum est animal, quod mate-
rialiter tangitur, & cognoscitur, dum concipitur rationali-
ter, esse principium dilcrendi. Verum supponitur falsum
quod scilicet, cum Paternitas dicitur, etiam materialiter
tangatur Essentia, & contra: & idem est de rationali cum
animali, cum rationale concipitur. Id enim est supponere
non dari præcisiones obiectiuas, ex qua suppositione in-
fertur, quod in sensu materiali, & identico inferri aiunt,
& est omnino absurdum, & contra Fidem, adhuc in eo
sensu, secus autem in prædicentibus obiectiuæ, qui, ne
materialiter quidem, tangi nomine, & conceptu Paterni-
tatis Essentiam, aut Essentia nomine Paternitatem de-
fendunt.

⁵ Sed instabis, Synchegoremate realiter adiuncto eis
propositionibus, non posse non statum realitatis Paterni-
tatis attingi: ac proinde identitatis cum Essentia, quam
in illo habet: cum non, nisi eo statu possit distingui rea-
liter à Filio, seu Filiatione: & tunc eadem inferuntur ab-
surda: quare ex præcisione, vel non præcisione obiectiuæ
non prouenire. Sed tamen, cum Paternitas præcisè co-
gnoscitur ex parte subiecti, non cognoscitur statum reali-
tatis cum Essentia: Nam realiter, illud cadit supra distin-
ctionem à Filio: ac proinde neque Essentia identitas cum
Paternitate, neque ipsa Essentia cogitur ex parte subie-
cti: sicut neque, cum negatur Essentia distinctio, seu af-
firmatur identitas cum Filiatione: quare neque materiali-
ter tangitur tunc Paternitas, cum Essentia ex parte subie-
cti concipitur, vt idem cum Filio, siue ab eo indistinctio
affirmatur, sed ex parte prædicati cum Filio identitas rea-
lis.

dis. Quod autem distinctio realis Paternitatis à Filiatione sine statu realitatis, ac proinde identitatis cum Essentia, esse non possit; probabit quidem rationem, cur vera ea propositio sit, & verificetur prædicatum distinctionis realiter de Paternitate, quæ subiectum est, non autem Paternitatem ex parte subiecti representari cum illo statu realitatis, & identitatis.

6 Virgibus. Ponatur syncategorema realiter ex parte etiam subiecti: Paternitas autem realiter distinguitur realiter à Filiatione, vt de Fide etiam est; & tamen de Fide etiam est Essentiam realiter sumptam, non distingui realiter à Filiatione vbi necessaria nostra argumenta reaurunt. Negatur tamen recurrere: Nam status realitatis Essentia tribus Personis realiter communis triplex est, pro triplici eius identitate reali cum illis, ac proinde respectu Filij nequit dici distincta realiter, seu non eadem realiter cum illo: cum habeat cum illo identitatem, & indistinctionem realem, quam determinatè significari ex parte subiecti, facit prædicatum personale Filij, seu Filiationis, ac non statum identitatis cum alia Persona; iuxta dicta controuersi. vlt. de Trinitate, & controuersi. vlt. de Incarnat. d. de communicat. idiomat. Adhuc dices apud Beatos, & Deum, veram esse alteram eorum propositionum. *Paternitas distinguitur à Filio*, & alteram. *Essentia non distinguitur à Filio*, esse falsam, vbi præcisionibus locus non est: ergo non pender veritas vnius, & falsitas alterius à præcisionibus obiectiui. Respondetur in mea sententia, visione posse vnum prædicatum verum rei, sine alio secum identitatis videri, vt sæpius ostendi controuersi. de Trinitate, & Incarnat. id quod super factis argumentis non leuiter confirmatur, si admittamus eodem modo, & terminis eas veritates mysterij huius Deo, ac Beatis proponi, vt supponit instantia aduersariorum. In sententia vero negante, præcisionem visioni obiecti, ex veritates non eo modo, neque eisdem terminis Beatis, ac Deo proponi dicendum est, sed modo superiori, quem in hac via non capimus, licet nostro modulo cognoscendi se accommodatis Deus, ita nobis eas veritates reuelauerit, longe aliter, quam ipse illas videt, & cognoscit.

7 Instauis contra nos relictis respondebis, in hac propositione, *Natura, seu Essentia est Filiatio*, (& idem est de similibus) Paternitatem etiam aequè immediatè ex parte subiecti attingi, ratione autem virtualis distinctionis huius à natura fugere rationem subiecti in ea prædicatione. Non dubito, ratione virtualis distinctionis, ita Paternitatem à ratione subiecti eius propositionis separari, quia inter eam, & Naturam, plurius obiectiuum prædicationem ponit, ex qua, & hac necessitati inferatur; sed posito, quod hanc non inferat virtualis distinctio (vt non præcidentes volumus fieri, imò, ne cogitari quidem possit, quod de integro conceptu obiectiuo apprehenso aequè, & directè ex parte subiecti non prædicetur prædicatum (necum de omnino eodem, & inestili ex parte obiecti) cuiusmodi sunt Essentia, & Paternitas in non præcipientibus. Primo: quia prædicatum afficit totum, quod directè concipitur ex parte subiecti, & cum quo in recto concordat; Rursus, si potest prædicatum cadere in parte recti, quod concipitur ex parte subiecti, & non in alteram partem, & si non sit maior ratio vnius, quam alterius, adhuc ab affirmante ipso sciri nequit, de quam obiecti parte affirmet prædicatum. Secundò rogo: cum ita responderetur, præcinditur Natura à Paternitate? vel secus? si primum; dat manus solutio, & fatetur, quod negat: si Secundum de eodem omnino obiecto indiuiso, atque indiuisibili affirmat esse subiectum, & non esse subiectum prædicati, & iudicij eiusdem. Tertiò: cum idem sit omnino subiectum, & obiectum huius. *Pater, seu Paternitas, est Filiatio*, atque illius: *Natura est Filiatio*, atque eadem distinctio virtualis Paternitatis à Natura eadem, refugiet Paternitas esse subiectum prædicati illius, cum ponitur Paternitatis nomen ex parte subiecti aequè, atque cum ponitur Naturæ nomen: Ac proinde prima aequè vera, atque de Fide erit, ac secunda, & cui liceat assentiri: quod est hæreticum. Oportet ergo fateri voce, conceptuque Patris aliquid amplius ex parte obiecti significari, & cognosci, quam voce Naturæ, ac proinde hac voce, & conceptu præcindi aliquid Patris, voce autem, & conceptu Paternitatis si-

gnificari, & concipi aliquid omnino ex parte obiecti diuersum, vt veritates mysterij huius Catholicè concipiamus, & fateamur.

8 Hæc sunt, quæ Petrus Hurtado tentauit, effugias quibus tuto fugere non iudicauit Ouiedo, ac proinde controuersi. 4. metaph. citata, punct. 8. an. 49. alia tentauit. Primum: quia, licet sit idem omnino obiectum, & significatum ex parte subiecti, eademque proflus obiectiuum propositio, tamen de eo per diuersa media cognitio loquimur, ac si ex parte obiecti esset subiectum diuersum, sed non capio diuersa hæc media, cum vnicum vtriusque propositionis medium diuina reuelatio sit. Secundò: nec per diuersa media eidem omnino propositioni obiectiuæ assentiri, & dissentiri possumus simul, vt supra dicebamus, magis quam ad duplicis contradictorij simultaneum assensum venire. Tertiò: media diuersa Doctoribus aduersæ sententiæ solum inferunt, locò connotatorum diuersorum in ordine, ad quæ tota res, seu obiectum modò cognosci, modò non cognosci diceretur: quod in re præsentis (præterquam quod neque alibi) locum non habet: quia totam entitatem Patris respectu etiam ad quodvis medium, communicari Filio, nisi hæreticè dici nequit. Denique, quod diuersus cognoscendi, & significandi modus de eodem omnino obiecto etiam obiectiuè idem præter nobis, quod diuersitas obiectiuæ falsissimum esse, facta hætenus argumenta conuincunt: quare ea solutione eis satis fieri non potest.

9 Responder. Secundò. Aliud esse in propositionibus verificationis, Aliud prædicationis subiectum, vt patet in hac: *Aliquis homo currit*. Currente Petro, qui solus verificationis subiectum est. Cum tamen prædicationis subiectum disiunctiue, omnia indiuidua hominis sunt: ita inquit, subiectum prædicationis in hac: *Natura communicatur*, (& idem est de aliis) totam Patris entitatem esse, verificationis autem solam Naturam: sed in primis cum propositio est de subiecto singulari, & determinato, vt in hac, *Natura communicatur*, & similibus, implicat esse prædicationis, ac non verificationis subiectum; Si ergo tota Patris entitas indiuidua, ac determinata ponitur ex parte subiecti, de tota non solum prædicari, sed & verificari prædicatum necesse erit: ac proinde, vel propositio est falsa, vel de tota entitate Patris verificabitur, quorum quodvis hæreticum erit. Secundò: cum ait Naturam solum esse verificationis subiectum, vel præcindit eam à Paternitate, vel fecit. Si Primum, nil aliud contendimus; si Secundum: ergo tota Patris entitas est verificationis subiectum. Ac proinde, & verè de tota dicitur communicari, quod est erroneum: & asseret verificari, ac non verificari simul de tota entitate Patris, seu de Paternitate, quod est formale contradictorium assertionis.

10 Neque valet huius prædicati, *verificatur*, seu *verificationis* prædicata subiectum prædicationis esse totam Patris entitatem, rationem verificationis verò solam Naturam. Nam & redeunt impugnationes factæ, quousque in processum infinitum solutio abeat. Secundò: quidquid sit de ratione verificandi, siue subiecto verificationis directæ, vel reflectæ, nequit non erroneum esse asserere de tota Patris entitate verificari, quod communicatur, vt patet: id quod ostendo sic, & rursus solutionem præcipuam simul impugno. Qui exteius assereret totam entitatem Patris communicari, quantumvis assereret de sola Natura verificari, & ratione illius de entitate tota, vt hæreticus ex prior dubio procul damnaretur: ergo, qui interne iudicat, totam entitatem Patris communicari, quantumvis iudicet de sola Natura verificari, & ratione illius de tota entitate Patris, hæresis interne damnandus est. Atqui ex parte subiecti totam entitatem indiuisam, & inestiliter ponunt in hac propositione: *Natura, vel Essentia communicatur*, & iudicant de tota entitate Patris communicari, ergo licet iudicent naturam esse verificationis subiectum, & ratione cuius de tota illa inestili entitate verificatur, hæresim incurunt internam. Denique vt arguebam contra Petrum Hurtado, numer. 7. eadem solutione poteris (imò teneris defendere hanc propositionem esse veram. *Paternitas communicatur*. Cum idem ex parte subiecti; atque in illa concipiatur, ac proinde Natura, quæ est subiectum verificationis, & ratio cur de tota entitate verificetur prædicatum,

42 Controu.I. de Dei Essentia, &c.

dicatum, apprehendatur; vel, si hæc falsa sit, falsa etiam erit prima, Vtrumvis autem non nisi hereticè asseretur.

11 Tandem respondet Ouidio. Prædicata de subiectis formaliter sumptis verificari solum debere, non solum, ut cognitis ex parte obiecti, sed etiam formaliter ex parte actus; hæc autem formalitate actus non esse idem Paternitatem, seu Patrem, ac Naturam. Sed contra Primo, quia prædicata realia, & vera (cuiusmodi sunt memorata) non conueniunt subiectis formaliter, ut cognitis, sed secundum se obiectiue sumptis: alioqui cessante cognitione illis non competere: quod falsum, & proprium entium rationis est: imò verò, ideo vere affirmantur, vel falso, quia rebus in se, atque independentes à nostris cognitionibus competunt, vel non competunt; licet in re non eis competant, ut in statu cognitionum, & præcisionum obiectiue sunt: ergo, si ex parte obiecti idem subiectum, & obiectum formale vtriusque propositionis est, nil refert ad verificationem, vel falsificationem nostrorum conceptuum formalium, vocumve diuersitas, Denique, si idem omnino subiectum, & obiectum vtriusque conceptibus, & vocibus cognoscitur, & significatur, æque formaliter per quemvis eorum conceptum, & quamvis earum vocum concipitur, & significatur, vel Paternitas, vel Pater vel Natura, nullumque eorum formalius, per vnam, quam per aliam. Ex quibus omnibus constat sine obiectiui præcisionibus Veritates Catholicas mysterij Trinitatis intelligi, explicari, asserique non posse. Indeque etiam inter Essentiam, & Attributa deberi consequentia causa, præcisiones obiectiui concedi.

CERTAMEN III.

Specialiora argumenta præcisiones obiectiui inter Essentiam, & Attributa confirmant.

1 Sed, licet iuxta nostri Arriagæ memoratam sententiam, ex præcisionibus obiectiui personalium Trinitatis à communibus legitime hæc (ut inferuntur quidem) non inferrentur, sed ex virtuali eorum distinctione: in ipsis communibus facile probantur. Primo autem Sanctus Thomas in hac fuisse sententia nemini dubium est. Tum, quia Attributa Dei Essentia concedit, quæ sine hac præcisione stare non possunt: Tum, quia id expressè docet in l. d. 2. qu. 1. art. 3. corp. & §. quantum ad primum, & §. quantum vero ad quartum, ubi post multa ad rem hanc consentanea, ait, Essentia, & Attributorum nomina Synonyma non esse, ac pluralitatem rationum, quæ eis significantur non esse tantum ex parte intellectus, sed etiam ex parte ipsius Dei. Ne autem quis intelligat dici ex parte Dei, in ordine ad diuersa connotata sumpti, præuenit art. 2. (dicens) *Quidam dicunt quod ista Attributa non differunt, nisi penes connotata in creaturis, quod non potest esse, &c.* Tandem expressè sententiam & doctrinam 1. par. qu. 54. art. 14. quare nemo ex Thomistis, siue priscis, siue iunioribus, hac de re circa S. Thomæ mentem dubitauit; sed ab hac sententia expressè stare vno ore fatentur.

2 Neque Sanctorum Patrum sententia ea de re est obsecutor. Et primò quidem Basil. 1. contra Eunom. vers. med. col. 11. de Attributorum & Substantia diuina nominibus, synonyma esse, sicut nuper S. Thom. negauit, ut recitabamus d. 2. qu. 2. certam. 3. n. 2. fine. Si autem idem, ex parte obiecti etiam, significarent voces, & conceptus, pro quibus substituant, & idem obiectiue representarent, synonyma voces essent, ut patet. Nec refert non esse synonyma, quæ licet idem ex parte obiecti, & significati, diuersimode tamen conceptum significant: quia synonymia nominum ex significati, ad quod exprimendum posita pro conceptibus internis sunt, identitate obiectiua adæquate desumitur; alioqui si conceptus identitas etiam requireretur, nulla essent synonyma, cum nihil sit, quod diuersimode concipi à nobis nequeat; imò synonymia om-

nes voces, & conceptus diuersi esse debent, ut synonymiam habeant. Sed nec magis præstat, quòd debeat idem concipi, & significari in ordine ad idem connotatum extrinsecum, non ad diuersa. Tum quia, ut nomina ex connotatis diuersis synonyma non sint, eis ipsis ea connotata, indirectè saltem, debent significari, nec satis est, aliis additis vocibus idem obiectum, seu significatum ad diuersa comparari, ut patet in his: *hic gladius est meus: hic ensis emptus est ex Ioanne.* In quibus diuersitas comparationum ad diuersa connotata per alias voces explicata, non tollit nominibus *Gladius*, & *Ensis* synonymiam. Tum, quia plura sunt diuina nomina, quæ sunt diuina, & sine vilo respectu ad extrinsecum significant, ut nomen *Essentia*, & quod idem est Existencia, Voluntas, Intellectus, Infinitas, Scientia, Amor, Simplicitas, Bonitas: ergo hæc, nec significantur, nec concipiuntur in ordine ad connotata diuersa, ac proinde synonyma erunt, contra Basilium, qui id de horum plerisque nominatim negauit.

3 Secundo Nyssen. lib. ad Ablau. *Quod non tres Dei*, recitatus num. 2. citato, post multa ad rem hanc perspicua, aiebat nullo ex notis Dei nominibus, & prædicatis communibus à se enumeratis, quorum vnumquodque diuinum aliquid peculiare significat, Naturam Dei denotari. Et lib. postea, de Trinit. ad Eustach. ibidem recitatus, aiebat, nondum post tot diuina nomina orationem naturæ Dei indicem, seu significatiuum esse ex cogitantem. Cui consonabat ibidem recitatus Damascen. ex 1. de Fide cap. 4. asserens ea nomina non infinnare Dei naturam: Ait, si quodvis Dei nomen totam entitatem Dei, ac non præciam ex parte obiecti significaret, necessariò significaret Naturam: ergo formalitates, seu prædicata diuina præcia ex parte obiecti, ex horum Patrum mente significant. Huc facit etiam Cyril. 11. Thesau. ibidem recitatus, asserens hæc omnia non significare Naturam. Accedit Nyssenus citato loco de Trinit. ad Eustach. non solum aien, non significare Dei naturam, sed significare aliquid, quod circa illam sit: quo etiam pacto, citato loco scripsit Damascenus, innummerique alij Patres citati, n. illo 2. Tandemque significauit citato loco Cyril. addens: ea nomina solum significare aliquid eorum, quæ in substantia Dei insunt. Quibus verbis significata nominum Dei, ut Naturæ & Substantiæ diuinæ accidentia, seu proprietates metaphysicas à nobis concipi, & cogitari fatentur. Imò expressè Cyril. ibidem post libri medium dicens. *Non omnia, quæ in Deo sunt, & de Deo dicuntur substantiam significant. Reliquum est igitur ut rationem, modoque dicendi accidentia esse dicamus: quoniam modo accidentium ea intelligimus: quod absque mentali obiectiua eorum ab Essentia præcisione fieri, intelligi non potest.*

4 Quartò Nyssenus citato loco ex lib. postea, de Trinit. ad Eustachium aliud, & aliud esse Essentiam Dei, & vnumquodque ex significatis diuinorum nominum concludere: quia, quorum ratio, definitioque diuersa est, ut significatis diuinorum nominum euenire ait, eorum quoque Natura, seu Essentia, debet esse diuersa; quomodo autem aliud, & aliud significata eorum nominum erunt, si idem ipsum, impræcandibile adhuc per mentem, significant: sed Basil. 1. contra Eunom. med. circiter, mentalem Attributorum Dei diuisionem, quam fieri præmisserat, sic explicat; *Incorruptibilem, ac ingenitum Deum dicimus diuerso mentis obiectu.* Obiectus autem mentis, non eius representationem, sed representatum, quod menti obicitur bene, imò mediocriter etiam latinis, significat. Quemadmodum, & prospectus, non oculorum prospectum, seu visionem significat, sed quod oculis proponitur prospectandum, sic quod Hispanè dicimus. *O que vistas tenemos desde aquí!* Latine verendum est. *O que hinc prospectus!* (non autem oculos, seu prospectantias,) habemus! Sanè adeo præcisionem obiectiui ex parte obiecti, & significati per conceptus, & nomina diuinorum Attributorum certam, omnibusque tam Patribus, quam Philoſophis notam æstimauit Basilus, ut oppositum nris, quam argumentis relegandum iudicaueris loco citato vers. med. *Quo pacto* (aiebat ille.) *Non irridendus, si Præcipientiam rursus Substantiam, eodem modo Præcipientiam, & omnem item operationem Substantiam putet.* Dei autem operatio, & substantia non modus